

ת"ד 10466/12/17 - מדינת ישראל נגד יפית צ'בוטרו

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 10466-12-17 מדינת ישראל נ' צ'בוטרו
תיק חיצוני: 417260/2017

בפני כבוד השופטת הגר אדרי
המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשמת: יפית צ'בוטרו

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, כתוצאה מהן נגרמה תאונת דרכים בה נחבל נהג האופנוע המעורב חבלה של ממש בדמות שבר תלישה בכף הרגל.

הנאשמת אוחזת ברישיון נהיגה משנת 1992 ואין לחובתה הרשעות קודמות. המדובר בכשל ראשון בכלל עבודה.

הערך המוגן בעבירות אלו הינו הגנה על שלום הציבור ושלמות הגוף.

מתחם העונש ההולם כולל פסילה בפועל, פסילה מותנית וקנס. בגין הוראת חיקוק מספר 5, קבע המחוקק ענישת מינימום בת 3 חודשי פסילה בפועל בנוסף ליתר הרכיבים.

המאשימה הפנתה למתחם הענישה בשל תוצאות התאונה הנע בין 3 חודשי פסילה בפועל ועד לשנתיים, הפנתה לפסיקה תומכת וביקשה להעדיף את האינטרס הציבורי ולהשית על הנאשמת פסילה בפועל שלא תפחת מ- 10 חודשים, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי לנפגע.

הנפגע הגיע לדיון והעיד בכאב כי סבל משבר בכף הרגל, שלא הצריך גיבוס ומקרע ברצועות ברך ימין. התרשמתי כי לקח לו זמן להתאושש מהפגיעה ולחזור לשגרה.

מנגד, עתר ב"כ הנאשמת שלא להשית על הנאשמת פסילה בפועל. הפנה לתעודה הרפואית של הנפגע ממנה עולה כי ביקורו במיון הסתכם בכ-3 שעות, כי הפגיעה היא בדמות שבר בכף הרגל ואין תיעוד לחבלה הנוספת שתיאר הנפגע בעדותו בביהמ"ש והפנה לסיכום לפיו נדרש המשך מעקב בקהילה.

ב"כ הנאשמת טען כי מדובר בנאשמת נורמטיבית, אשר נוהגת משנת 1992, וזה הוא לה הכשל הראשון בכלל וזאת לאורך 26 שנות היותה נהגת.

ב"כ הנאשמת הפנה לנסיבותיה האישיות של הנאשמת בהיותה גננת, אמא ל-4 ילדים הזקוקה לרשיון הנהיגה לצורך הטיפול בילדים ולצורך עבודתה.

כעולה מכתב האישום, הוראת החיקוק אשר יוחסה לנאשמת מצויה בתוספת השניה של פקודת התעבורה ולכן, טומנת בחובה חובת פסילת רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת מ-3 חודשים, וזאת בנוסף לכל עונש אחר. אולם, חובת הפסילה שקבע המחוקק ביחס לסעיף 38 (3) לפקודת התעבורה, אינה חובה מוחלטת והושאר שיקול דעת לבימ"ש במקרים מיוחדים ובהתקיים נסיבות מיוחדות, אף שלא להורות על פסילת רשיון הנהיגה בפועל.

אני סבורה כי במקרה זה מתקיימות נסיבות מיוחדות אשר מצדיקות ענישה מאוזנת שלא כוללת פסילה בפועל של רשיון הנהיגה.

כעולה מהמסמכים שהוגשו, מדובר בתאונה בה נגרם נזק לרכוש אולם חומרתה נובעת בעיקר מכך שנהג האופנוע נחבל חבלה של ממש בדמות שבר בכף הרגל, אשר לא הצריך התערבות כירורגית או המשך טיפול.

מהתעודה הרפואית אכן עולה כי הנפגע התקבל למיון בשעה 16:41 ושוחרר בשעה 19:25 באותו היום, ללא המלצות מיוחדות.

העיד בפניי הנפגע בדבר הנזקים שנגרמו לו כתוצאה מהתאונה ובכך שנאלץ לשהות בחופשת מחלה ארוכה אולם כל שמונח בפניי הוא עדותו וסיכום ביקור מהמיון.

מבחינת נסיבות שלא קשורות לביצוע העבירה עצמה, הרי שמדובר בעבירה ראשונה של הנאשמת שהינה בעלת עבר תעבורתי נקי.

הנאשמת ביקשה לדבר והצביעה על היותה נהגת זהירה המחנכת דורות בישראל.

התרשמתי כי מקרה זה אינו מאפיין את התנהלות הנאשמת בדרכים וכי מדובר למעשה במעידה חד פעמית עברה.

במכלול השיקולים, לא נעלמה מעיני העובדה כי המאשימה עצמה בחרה שלא לפסול את רשיונה של הנאשמת במסגרת הליך פסילה מנהלית סמוך למועד העבירות בשל עברה התעבורתי הנקי, דבר המעיד על כך שאף היא סברה שאין המדובר במקרה חמור וכי לא נשקפת מסוכנות מהמשך נהיגת הנאשמת מיד לאחר קרות התאונה.

לאור מכלול הנימוקים לעיל, החלטתי לעשות שימוש בסמכותו הייחודית של ביהמ"ש, לאזן בין רכיבי הענישה ולא להשית פסילה בפועל, בנסיבותיו המיוחדות של תיק זה.

בבואי לגזור את עונשה של הנאשמת, מצאתי אף לזקוף לזכותה את העובדה שבחרה לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה.

כפי שציין כב' השופט המר מבית המשפט המחוזי בתל אביב, בעניינו של קלגסבלד: (קלגסבלד נ. מ"י ע"פ 31933/06):

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות... המערער לא ניסה לדחות את הקץ הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו, על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ושקלתי את חומרת העבירות, את נסיבות קרות העבירה, את מתחם העונש ההולם, את נסיבותיה האישיות של הנאשמת כפי שהוצגו בפני, את וותק נהיגתה הרב ועברה התעבורתי הנקי, את העובדה שבחרה לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה, אני דנה את הנאשמת לעונשים הבאים:

1. קנס בסך 500 ₪, שישולם בתוך 90 יום.
 2. פסילה על תנאי מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים למשך 3 שנים.
 3. פיצוי לנפגע בסך 1,000 ₪, שישולם בתוך 30 יום.
 4. הנאשמת תחתום על התחייבות כספית בסך 3,000 ₪ להימנע מביצוע עבירה של גרימת תאונת דרכים שנגרמה כתוצאה מרשלנותה והכל תוך שנתיים מהיום.
ההתחייבות תיחתם במזכירות בית משפט לתעבורה בתוך 30 יום מהיום.
באם הנאשמת לא תחתום כאמור, תיאסר למשך יומיים.
- המזכירות תשלח לנאשמת וב"כ העתק גז"ד ושובר התשלום.**
- זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי תוך 45 יום מהיום.**

ניתנה היום, ה' תשרי תשע"ט, 14 ספטמבר 2018, בהעדר הצדדים.

